

— Всички на единъ акжлъ, а? Една тайфа, а? Лошо, тогава, лошо!..

Старецътъ се замисли малко, послѣ продължи:

— Добрѣ, бе джанъмъ, хайде нека да е твоята!.. Е, ами сега какво направихте, или какво мислите да правите? Тая работа не може тъй да остане!.. Сакжнъ, сакжнъ!.. Нека министърътъ отиде при тия хора и да каже: „А бе, какви сж тия работи, приличатъ ли ви?“... Ако ли пъкъ не иска да имъ се покори да иде, нека имъ отговори въ вѣстника, та да измие туй лекѣ...

— Разбира се, че ще го опровергае, но въ своя вѣстникъ. Пакъ може и туй да не направи. Казахъ ти: малко го е грижа!

— Не въ неговия вѣстникъ, тогава кой ще му хване вѣра? а да опровергне това въ тоя вѣстникъ, дѣто го напада.

— Добрѣ, ама нѣма да напечататъ туй, ако и законътъ да ги задължава.

— И то не е законно пъкъ! Но... и туй да не прави министърътъ; нека тегли на сждъ хората, дѣто пишатъ тия резиллици, да си иска ихтибаря, или вапшитѣ нови сждилища за ихтибаръ и други такива дребни работи не гледатъ да ви я?

— Какъ не!.. и много по-строга даже осжждатъ.

— Е, тогава? Какво чака? Тѣй, тѣй, това е едничкото спасение: да ги тегли на сждъ. Та и тѣ самички го молятъ да направи туй и заявяватъ, че ще докажатъ тамъ всичко. Ами ако докажатъ, че това е истина? Тогава?... И ти си седналъ, та ми разправяшъ да не вѣрвамъ и не знамъ що-си!.. Хора, които не сж хванали нищо, които не знаятъ вѣрно какъ стои работата, не могатъ тѣй сербездъ да говорятъ. То се познава... Безъ-друго, трѣбва да иматъ право... Не е динъ чиста работата на твоя министъръ...

— Опозицията експлоатира случая! Факти липсватъ. Инсинуации само...

Дѣдо Генко не можа да разбере нищо отъ тия думи. Той запита:

— Ами сега другитѣ хора, като четатъ туй, какво казватъ?